

Kijk dat meisje daar, leunend tegen de keukenmuur, haar blonde haren tegen een achtergrond van wit steen, blank hout, haar schouders rond en smal, haar hand in een pan verdwenen, zie, nu haalt ze er een aardappel uit, zet ze er haar tanden in – en kauwt. Ze lacht lieve, liggende rimpeltjes in haar neus. Ze huilt om een dood konijn, een vijf komma twee, een gestolen fiets. Zwarte mascarastrepen over rode wangen: Japanse kunst op waterbasis. Ze slaat haar blauwe ogen op, lijkt alles al te weten: de vragen en de antwoorden en de oplossingen maar als ze schuifelt met de gympen aan haar voeten, de witte veters gekruist, dan verandert ze terug in de dochter, het zusje, het meisje, het kind.

Na schooltijd telt ze het aantal auto's dat met de zilveren neuzen haar richting uit staat geparkeerd, antraciet en *gun metal* en *dark meteorite grey*; telt ze het aantal meters tot aan de voordeur van het huis. Twee trappen op. Drie deuren door. In haar kamer zijn met punaises paardenposters aan de muur ge-

prikt. Ze slaat haar agenda open en maakt ronde bolletjes van de puntjes op de j, op de i, van de trema's op de e. Op de laatste bladzijden staan de beste vriendinnen op voornaam gesorteerd. Het zijn er genoeg om in rond te kunnen zwemmen: borstcrawl, onder water, vlinderslag. Ze heeft er drie diploma's voor gehaald.

Op zaterdagen duwt ze kranten de brievenbussen door, zie, het plaatselijke nieuws op haar vingers in spiegelbeeld. Ze maakt handstanden tegen de serredeuren: de blote navel en de neusgaten, vouwt haar benen in kleermakerszit en slaat bladzijden om: Harry Carry Potter Slee. Ze likt aan pindakaasmessen en brengt te klein geworden broeken naar de kledingbak, haalt om tien voor drie haar grootouders op van perron 7A. Ze brengen zoute dropjes voor haar mee.

Dat meisje daar, op een luchtbed in de tuin, opgevouwen op de achterbank van een Renault: de blote knieën, de bruine schouders, de platte borst, de blauwe ogen en de handen met het nieuws erop: dat ben ik. Dat is het meisje voor wie hij viel.

Hij zesenvieftig en ik veertien jaar.

Ik zat op mijn hurken op de deurmat en keek naar het briefje dat door de brievenbus was gevallen, twintig minuten na de post, vijftig minuten na de zaterdagkrant. Ik durfde het niet aan te raken, maar in gedachten had ik het papier al tegen mijn borst gedrukt, langs mijn buik gewreven, tussen mijn vingers door gehaald, in mijn mond gestopt en gekauwd, twee, drie keer, en doorgeslikt. Er stond: *Ik wil je zien*. Er stond de naam van de vriend van mijn ouders. Er stond zijn telefoonnummer. De inkt was zwart; de punt van de pen moest smal zijn geweest.

Ik liet mijn vingers langs de scherpe randen van het papier glijden en schatte de afmetingen op vijf bij vijf, de implicaties ervan op vijftig vierkante centimeter verwaarloosbaar. Want hoeveel kwaad zou het nu eenmaal kunnen? Ik haalde diep adem, rook de kaas die in de keuken over de toast heen smolt, en opende de brievenbus.

Even verwachtte ik zijn zwarte ogen te zien, daar aan de andere kant van de NEE/NEE-sticker, en ik zag ze ook, maar niet in het echt, maar in gedachten: hoe ze afdwaalden van het gesprek met mijn ouders naar mij, daar aan de andere kant van de kamer; hoe ze naar mijn vingers keken wanneer ik zijn verjaardagscadeaus openmaakte; hoe ze me volgden, ook, als ik de deur voor hem opendeed en de gang in stapte. ‘Pap. Mam. Er is bezoek.’

Ik leunde tegen de ijskast en beet halve cirkels uit de kaas, uit de toast, likte het vet van mijn vingers en veegde de kruimels de gootsteen in. Achter het keukenraam begon het zachtjes te regenen, dwars door de zonnestralen heen. Zelfs het weer was een beetje in de war.

Ik sms'te hem de letters o en κ.

Daarna sprong ik door de gang, zwaaide mijn armen langs mijn lijf en zwiepte mijn benen in de lucht, opende mijn mond en grijnsde een grijns die mijn wangen deed steken van plezier.

De druppels bleven vallen, die middag, die avond, die nacht, als nauwkeurige arceringen tegen een blauwe lucht, een paarse lucht, een zwarte lucht, tegen het licht van de zon op de maan. Ik kon ze horen op het schuine dak van mijn slaapkamer, tegen de ruiten, in de plassen ook op straat. Tik. Tik. Tik. Op de houten randen van het bed klopten mijn vingers hun ritme mee.

Mijn ogen bekeken het plafond.

Mijn lippen maakten een werkwoord van zijn naam:

Lieben. Liebt. Geliebt.

Aimer. Aimes. Aimé.

Amare. Amavo. Amato.
Van Muijsingen. Muijsingen. Muijs.
To love. Loved. Loved.

Drie dagen later stond zijn auto op me te wachten op het parkeerterrein voor de school, achter het hek, achter de bladeren van de dikke heg verscholen. ‘Ergens waar we niet worden gezien,’ had hij ge-sms’t. En ik had hem verteld over de school, over het hek en de bladeren.

Ik keek naar de schoenen die ik had uitgekozen die ochtend: zwarte gympen, en ik telde het aantal tegels tot aan het portier, telde het aantal keren ook dat ik hem bij mijn ouders had gezien en kwam uit op honderdwaalf en tweeëndertig, respectievelijk. Tweeëntwaalf. Dertighonderd. Er bleven kleine druppeltjes zweet in mijn handpalmen staan.

Hij stapte uit en liep om de auto heen, hield de deur voor me open.

Vanachter het glas zag ik mijn vriendinnen voorbijfietsen, mijn leraren, en ik kreeg zin om te zwaaien alsof ik op reis ging, in een spaceshuttle naar Mercurius, in een duikboot naar de bodem van de oceaan. Maar ze zagen me niet, mijn vrien-

dinnen, mijn leraren, daar achter dat getinte glas.

‘Hoe laat moet je thuis zijn?’ vroeg hij.

‘Met het avondeten.’ Er kroop bloed naar mijn hals, naar mijn wangen omhoog. Aan het einde van mijn benen tilden de tenen de gympen een klein stukje van de grond.

Hij reed achteruit de parkeerplaats af, zoals mijn vader dat deed, dacht ik, als hij me om twaalf uur ’s nachts kwam ophalen van een onderbouwfeest.

‘Wat grijns je?’ vroeg mijn moeder. Ze maakte een stapel van de vuile borden en legde het bestek erbovenop.

‘Niets.’ Ik duwde de telefoon terug in mijn broekzak en stond op van de eettafel, liep de kamer uit. Naar de tegels in de gang, die niets zouden kunnen doorvertellen, lachte ik mijn tanden bloot.

Een aantal weken later lag ik in het gras met een vriendin, een stapel schoolboeken onder mijn

hoofd en mijn broekspijpen tot aan mijn knieën toe opgerold. Het gras kriebelde aan mijn enkels. Het was een van de eerste warme dagen van het jaar.

Ik keek naar de sproeten op haar neus, op haar wangen, vanaf de hals naar de armen, naar de vingers ook. Haar ogen stonden ongeloofwaardig ver uit elkaar. Langs haar linkerwang kroop als een salamander een smal litteken omhoog. Ze was zeldzaam, vond ik. Degene die haar in een kooi opsloot en er informatie bij plaatste, op een bordje naast het wandelpad, kon geld aan haar verdienen. Ik sloot mijn ogen en contemplerde de mogelijkheden.

‘Hoe lang?’ vroeg ze.

Ik antwoordde vijfenhalve minuut.

‘Welke plaats?’ vroeg ze.

Ik antwoordde zijn auto, de vluchtstrook en A4.

‘Welk merk?’ vroeg ze.

Ik antwoordde BMW en ik antwoordde dat dat er niet toe deed.

Natuurlijk deed dat ertoe, vond zij.

We waren een moment lang stil en ik luisterde naar de klapperende zwanen, naar de spelende kinderen en de zoemende insecten in het gras. In de lucht hing de geur van raketjes, splitten en calippo’s.

Ik dacht terug aan onze monden en aan onze

neuzen, een paar graden met de klok mee gedraaid. Hij had zijn hand op de hoofdsteun laten rusten en ik had mijn gordel om gehouden. Ik kon het nog steeds in mijn buik voelen tintelen: van alle meisjes op de wereld had hij mij gekust.

‘Welke naam?’ wilde ze weten.

Ik antwoordde Muijs.

Ze zei dat de scheikundeles zo begon.

De wind blies zandkorrels over de duinen tussen de ruitenwissers, in de airconditioning, onder de motorkap. Hij blies in een beker koffie van het tankstation. Samen in diezelfde BMW.

‘Oké,’ zei ik.

‘Oké,’ zei hij. ‘Doe maar.’

Ik draaide de sleutel om in het contact en startte de motor. Met mijn handen aan het stuur, met mijn voeten op de pedalen, met mijn schouders in het leer van de rugleuning gedrukt. Eenenveertig maanden jonger dan achttien jaar. Zou hij eigenlijk weten hoe oud ik precies was?

Zachtjes trilden we mee in het ritme van het geronk.

Hij legde zijn hand op mijn hand op de pook en ik dacht: kan iemand op pauze drukken, alsje-

blijft, en dan afgeleid raken, pijnloos doodgaan, de weg kwijtraken of naar een ver buitenland vertrekken? Kan iemand mijn ouders vertellen dat ik hier zal blijven, hier naast hem, en nooit meer thuis komen zal?

Het parkeerterrein was leeg en vierkant, als een kartonnen doos na een verhuizing, als een stoep zonder hinkelbaan. In slakkentempo stuurde ik de hoeken door, maakte ik cirkels en rechthoeken en ellipsen met de wielen van zijn auto door het fijne zand, totdat de koffie op was en de sandwiches gegeten, de chocomel, de sigaretten, totdat de zon was verkleurd en verdwenen achter wuivend gras, grijs water, een onzichtbare horizon.

Kon iemand misschien het licht aandoen?

Hij nam me mee naar huis, op een woensdagmiddag na wiskunde, zijn auto weer achter de heg en de weg die ik zo goed zou leren kennen, zou kunnen dromen straks, zijn voordeur ook. Ik dacht aan de voordeur van het huis van mijn ouders en aan het huiswerk dat ik eigenlijk had moeten maken; de boeken; de markeerstiften in geel, roze en groen.

Muijs wond mijn haar om zijn vinger, maakte er

pijpenkrullen van. Ik markeerde in gedachten het leeftijdsverschil met groen en zette er daarna een dubbele streep onderdoor. Wat kon? vroeg ik me af. Wat was mogelijk? Ik legde mijn oor tegen zijn borst. Drukte mijn wang tegen zijn wang. Dat kon. Hij aaide de achterkant van mijn nek. Dat kon. Ik vlocht mijn been om zijn knie. Dat was mogelijk.

Over de rand van de bank keek ik zijn zitkamer rond. Zijn zitkamer keek naar me terug: de stapels kranten langs de plinten op de grond, de kunstfoto's aan de muur, de armleuningen van de stoelen, de openhaardvlammen en de lichtknoppen en de klokwijzers, de lussen van het kleed. Ze bekeken mijn blote enkels en mijn rode wangen en wendden toen hun blik weer af, beschaamd, misschien, welopgevoed.

Het was drie minuten voor vier. Thuis dronken mijn ouders waarschijnlijk rooibosthee.

‘Wat kan?’ vroeg ik hem. ‘Wat is mogelijk?’ Hij legde zijn handen aan de zijkanten van mijn gezicht en ik dacht aan de rimpels rondom de knokkels en aan de haren op de pols, zag de gespleten nagels voor me, voelde de ruwe huid. Zijn polsen roken naar de polsen van een man: hout en citroen en alcohol.

‘Alles kan,’ zei Muijs. En: ‘Niets is onmogelijk.’ Zijn nagels kamden de krullen weer uit mijn haar. ‘Maar jij beslist.’

Ik legde mijn oor tegen zijn borst. Dat was mogelijk.

De week erna nam hij me mee naar de bioscoop. ‘Met vriendinnen,’ zou ik mijn ouders na afloop vertellen en ze zouden knikken en ik zou opnieuw voelen hoe lekker het was: liegen en geloofd worden.

In het donker legde hij zijn hand op mijn bovenbeen. Zijn vingers kropen centimeter voor centimeter omhoog, als spinnenpoten, dacht ik, en ik moest denken aan de webben in de herfst in de tuin, tegen de ruiten van de schuur en tussen de spaken van de reservefietsen die stonden te verroesten in de regen, in de wind. Toen ik jonger was, jonger dan het meisje met de man in de bioscoop, had ik vliegen in de webben gegooid: bromvliegen en glimvliegen die dagenlang tegen het raam op waren gevlogen en uiteindelijk waren blijven liggen in de vensterbank en dan had ik toegekeken hoe ze zorgvuldig werden ingekapseld in kleverige draden en hoe ze werden leeggezogen, daarna.

Zijn vingertoppen wreven zachtjes langs mijn lies. Kon het zijn, wilde ik weten, dat mijn armen

tegen mijn zij aan waren geplakt? Dat iemand mijn gezicht had omwikkeld met glinsterend spinrag? En kon het zijn, dat ik misschien nog steeds dat kleine meisje in die herfsttuin was?

Die avond haalde hij uit een bruine envelop een oude foto tevoorschijn, schoof hem over de tafel naar me toe. Ik boog me eroverheen.

‘Parijs,’ zei hij. ‘Negentienzevenentachtig.’ Twee jaar na mijn geboorte, telde ik in gedachten. Vijfhonderd kilometer van mijn geboorteplaats.

Ze keken me aan, samen, vanaf het fotopapier: Muijs en de vrouw met wie hij getrouwd was geweest. Zijn arm was om haar middel geslagen; haar schouder was tegen de zijne aan gedrukt. Zij zag eruit, vond ik, als de vrouw die het Franse nieuws voorleest, *Kijk & Luister, Chapitre 4, Leçon 3.8. Met hoeveel mensen wordt er gedemonstreerd? Wat zegt M. Favre over het verloop van de demonstratie? Motiveer je antwoord.* Diezelfde professionele uitdrukking. Muijs zag eruit als zichzelf: de zwarte haren, de zwarte ogen, de zwarte architectenbril – tien modellen terug. De rimpels in het voorhoofd, langs de neus, de plooien in de hals waren strakgetrokken, door iemand, ergens,

voorafgaand aan het bruiloftsfeest misschien.

Had hij de envelop tevoorschijn gehaald, het stof in de vouwen, om mijn vragen voor te zijn?

‘Wat ging er mis?’ vroeg ik.

‘Alles,’ zei hij.

In plaats van zijn antwoord te bespreken, te bevragen, te verklaren, gingen we naar buiten en schopten we regenplassen over het fietspad in het midden van de nacht.

In de pauze liepen we door de straten om de school, zij met die sproeten op haar wangen en ik met die trouwfoto in mijn hoofd. ‘Wat is er zo leuk aan hem?’ wilde ze weten. En ik dacht erover na.

We liepen langs hoge herenhuizen met houten deuren en met gele tulpen in de voortuin, langs een vijver met een dikke laag kroos erop. Alles leek meer geur te hebben dan normaal. Langs de achterkant van de school en over het fietspad naar de weg, en dan die hoge herenhuizen weer.

‘Ik weet het niet,’ zei ik. Mijn vingers speelden met de snoeppapiertjes in mijn zak. ‘Hij is interessant. En hij heeft alles al eens meegemaakt.’ Ik dacht aan de jongens uit mijn klas, aan hun luidruchtige geroep en hun gladde wangen, hun stoe-

re loopjes als ze naar hun plaats liepen achter in het lokaal. Muijs zette gewoon normaal zijn ene voet voor de andere. Ik raakte haar arm aan, vroeg me af, even, of de sproeten zouden kunnen overspringen van haar huid op de mijne. ‘Niet verder vertellen, hè?’ zei ik.

Ze schudde plechtig haar hoofd.

Die vrijdagavond kwam Muijs bij mijn ouders eten: gaf mijn moeder drie kussen op de wang en mijn vader een hand, zei ‘Hallo!’ tegen mijn zusje en mijn broer. Ik kreeg een vriendelijke lach. Ik dacht aan het briefje dat ik achter in mijn agenda had gestopt: zijn telefoonnummer, zijn naam en aan mijn borsten die ineens waren gaan groeien en aan de sms’jes in mijn telefoon: berichten, inbox, lees bericht.

Hoe lang, wilde ik weten, zouden we dit kunnen blijven doen?

Aan tafel zaten Muijs en ik tegenover elkaar. Ik keek naar mijn bord, keek naar de asperges en naar de blaadjes jonge sla, prikte mijn vork in de schil van een aardappel, in het vlees van de zalm. Onder tafel zochten mijn voeten naar de zijne, de hele avond lang, zonder ze te vinden. Zijn benen

moesten ineengevouwen zitten onder zijn stoel.

‘We denken dat Floo een vriendje heeft,’ zei mijn moeder.

‘We weten het eigenlijk wel zeker,’ zei mijn vader.

Mijn zusje giechelde zacht.

Ik vroeg me af hoe het zou zijn om te wonen op de rand van het bord, met de aardappels als bergen en het tafelkleed als zee, met de patronen in het porselein als ups en als downs. Ik besloot dat het veilig en overzichtelijk zou zijn.

‘Kijk haar blozen,’ zei mijn broer.

Muijs keek en zag me blozen.

Zou hij denken, wilde ik weten, aan mijn meisjesbed (mijn netjes opgemaakte meisjesbed), twee deuren door, drie trappen omhoog? Aan het matras waarop we konden liggen? Aan de kleur van mijn huid? Zou hij een datum in gedachten hebben? En zouden de slablaadjes, wilde ik weten, eventueel een loofbos kunnen zijn?

Muijs nam veel te grote slokken wijn.

Toen hij ’s avonds de miezerregen in stapte, zijn lange jas even donker als de avondlucht, toen hij zijn auto startte en zijn hand opstak naar mijn moeder, leunend in de deuropening, deed ik het licht in mijn meisjeskamer (mijn netjes opgeruimde meisjeskamer) twee keer aan en uit. Aan en uit. Aan en uit.